

A törvényben szabályozott vélelem fennállta esetén nem csak azt kell vélelmezni, hogy a vezető tisztségviselő fenti magatartása a hitelezői érdekekkel ellentétes, hanem azt is, hogy az okozati összefüggésben áll a vagyonsökkenéssel. Ezzel szemben az alperes igazolhatja, hogy a vélelem alkalmazásának törvényi feltételei nem állnak fenn, s meg is döntheti a vélelmet.

Fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő társaság esetén a még meglévő likvid vagyon saját tagi hitel kielégítésére fordítása – vélelem hiányában is – ellentétesnek tekintendő a hitelezők érdekeivel.

Alkalmazott jogszabályok: Cstv.33/A.§ (1),(3),(5) bekezdés

Győri Ítéltábla Gf..II.20.009/2020/7. szám

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a Szombathelyi Törvényszék megállapította a felperes gazdálkodó szervezet -a továbbiakban adós – fizetésképtelenségét, s elrendelte el felszámolását, amelynek kezdő időpontja 2017. június 13. napja.

A felperes ügyvezetője 2010. január 8. napjától a felszámolás kezdő időpontjáig az alperes volt. A felperessel szemben 2015. október 28-án végrehajtást rendelt el a NAV, mely eljárás a felszámolás kezdő időpontjában is folyamatban volt. A NAV vizsgálati eljárás során megállapította, hogy az adós gazdálkodó szervezet 2016. április hónapban 6.585.000 forint értékben eszközöket értékesített, majd az alperes 2016. április 12., 22., illetve 25. napján összesen 6.143.000 forint összegben - tagi hitel megfizetése címén - készpénzt vett fel az adós pénztárából.

Az adós felszámolási eljárásában 2.799.940 forint hitelezői igény jelentettek be a hitelezők.

A felperes keresetében a Cstv. 33/A. § (1), (2), (3) és (5) bekezdésére alapítottan kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes, mint a felperesi társaság vezető tisztségviselője a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a gazdasági társaság vagyona 6.143.100 forint összeggel csökkent.

Arra hivatkozott, hogy az adós által működtetett B.Szaküzlet és B.Húsbolt üzemeltetését 2015. január 13. napján kelt adósi kérelem alapján Szombathely Megyei Jogú Város Jegyzője 2015. január 15. napján kelt határozatával megszüntette. a NAV által felvett jegyzőkönyv tanúsága szerint az adós ellen 2015. október 28. napjától folyamatosan adóhatósági végrehajtási eljárás folyt, mely a felszámolási eljárás kezdő napján is folyamatban volt.. Az ekként 2015. október 28. napján igazoltan fennálló fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben (2016. áprilisában) az alperes a hitelezők érdekeinek figyelembevételét előíró kötelező gazdálkodási elvet megsértve, úgy csökkentette az adós vagyont 6.143.000 forinttal, hogy az adós 6.580.000 forintért értékesített eszközállományának árbevételeiből saját tagi hitelét elégítette ki. A kifizetések időpontjában - a NAV jegyzőkönyve által igazoltan - 1.038.343 forint adótartozása állt fenn az adósnak. E kifizetés hiányában az alperes igénye csak a Cstv. 57. § (2) bekezdés h) pontja szerinti sorrendben nyerhetett volna az adós felszámolási eljárásában kielégítést.

Az alperes Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségének nem tett eleget, a fennálló vagyonnal nem számolt el, melyre figyelemmel – feljelentés alapján – az alperessel szemben büntetőeljárás van folyamatban. Csatolta a felszámoló igazolását, mely szerint az adósnak vagyona nincs, a

hitelezői igények részleges megtérülése sem várható (10. sorszám alatti felszámolói nyilatkozat).

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy sem fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállta, sem vagyonsökkenés bekövetkezte, sem az ügyvezető magatartása nem indokolja, hogy a felelősségátvételre sor kerüljön.

Álláspontja szerint nem volt a kereset szerinti időpontban az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, annak megállapítása szakkérdés. A Cstv. 33/A. § (3) bekezdésén alapuló joggyakorlatot is figyelembe véve, önmagában a végrehajtás ténye nem igazolja ezt. Az is vizsgálendő, hogy milyen végrehajtás indult, annak tárgya milyen összeg volt, s az adós vagyona aktuálisan ekkor mekkora volt. A NAV jegyzőkönyve szerint 1.400.000 forint körüli összeg utóbb megtért, így erre alapozottan nem állítható, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna a végrehajtási eljárás megindításakor.

Vitatta a vagyonsökkenés tényét, illetve annak a felperes által állított mértékét. Az adós vagyonának passzívait és aktívait egyszerre kell értékelni. Az adós vagyona a sérelmezett ügylet kapcsán nem csökkent, mivel az alperes maga is az adós hitelezője volt, s a tagi kölcsön megfizetésével az adós e hiteltől szabadult. Nem tehető különbség a hitelezők között az alapján sem, ha nem a felszámolási eljárásban irányadó kielégítési sorrendnek megfelelő a sérelmezett kifizetés. Egyebekben sem tanúsított olyan magatartást, amely megghiúsította a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Arra hivatkozott, hogy a kereset elbírálására a Cstv. felszámolás elrendelésekor (2017. június 13.-án) hatályban volt 33/A. §-a irányadó. A felperes keresetében hivatkozott a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelemre. Az eljárás anyagává tett, a Szombathelyi Törvényszék előtt 13.G.40.053/2017. számon folyamatban volt per – a továbbiakban előzményi per – anyaga szerint a felszámoló nyilatkozott a tekintetben, hogy az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban felsorolt irat- és vagyonátadási, illetve tájékoztatási kötelezettségét elmulasztotta, amit a NAV jelentése is megerősített, illetve az Sztv. szerinti kötelezettségének sem tett eleget, a közhitel nyilvántartás szerint az adós 2016. évi beszámolója csupán 2018. február 5. napjával került letétbe helyezésre. A beszámoló késedelmes letétbe helyezése nem mentesíti a vélelem következményei alól az alperest.

Erre tekintettel a felperes a vélelem által felölelt tények körében eleget tett reá háruló bizonyítási kötelezettségének. Vélelmezett az, hogy a tagi kölcsön megfizetése hitelezői érdekeket sértő magatartás, és az is, hogy ennek következtében állt elő a vagyonsökkenés, illetve a hitelezői igény kielégítésének megghiúsulása, s a felperesnek már csak a fenyegető fizetéseképtelenség időpontját, a felszámolás kezdő időpontját, a vagyonsökkenés mértékét, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulását kellett bizonyítania. A vélelem megdöntése és a kimentés körében pedig az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség.

Nem értékelte a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bizonyítékaként az alperes által üzemeltetett Boci Húsbolt és Pipi Baromfi Szaküzlet működési engedélyeinek megszűnését, mert álláspontja szerint e tényről függetlenül az adós még végezhetett a tevékenységi körébe

tartozó gazdasági tevékenységet. A csatolt NAV jegyzőkönyv azonban igazolta ennek ellenkezőjét, azt, hogy az adós 2016. évben már nem végzett gazdasági tevékenységet, 2016. augusztus 18. napjával adószámát is törölték. Emiatt bizonyított az, hogy a keresetben megjelölt 2015. október 28. napján fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben volt az adós. A bírói gyakorlat szerint az a körülmény, hogy az adóssal szemben végrehajtási eljárás indult alapot adhat a fenyegető fizetésképtelenség megállapítására (Kúria Gfv.VII.30.247/2013/9.).

A fentiek ellenére amiatt utasította el a felperes keresetét, mert álláspontja szerint a vagyonsökkenés ténye nem állapítható meg önmagában amiatt, hogy az alperes hitelezői igénye kifizetésre került. Ahogyan a tagi kölcsön nyújtása folytán az adós vagyona nem nőtt, úgy visszafizetésével sem csökkenhetett. Nem lehet eltekinteni azon körülménytől, hogy alperes maga is az adós hitelezője volt.

Annak megítélése pedig szakkérdés, hogy a tagi hitel kielégítését követően maradt-e olyan vagyona az adósnak a felszámolás elrendelését megelőzően, amely a hitelezők követelését fedezte volna. A NAV jelentésében ugyanis adat került fel arra vonatkozóan, hogy a tagi hitel kielégítését követően is volt még olyan hitelezői követelés, mely térült. A felperes a perfelvétel során nem indítványozta egyértelműen szakértő kirendelését a vagyonsökkenés mértékének igazolására, utóbb ez nem volt pótolható. Emiatt a vagyonsökkenés mértéke (vagy a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsulása) nem bizonyított. Erre tekintettel a felelősség áttörés további feltételeit nem vizsgálta.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresetének megfelelő megváltoztatását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben a vezető tisztségviselő az összes hitelező érdekét szem előtt tartva köteles eljárni (BDT2013.2881.). A keresetlevélhez F/2. alatt mellékelte NAV jegyzőkönyvből egyértelműen megállapítható, hogy az adóvégrehajtási eljárás alatt értékesítette az adós az eszközállományát, majd az elért bevételből az alperes felé fennálló tartozás került kifizetésre 6.143.000 forint összegben. Az elsőfokú ítéletben rögzített körben bizonyítási kötelezettségének (a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet időpontja, a vagyonsökkenés mértéke, a felszámolási eljárás megindulásának időpontja, a hitelezők követelése kielégítése megghiúsítása tekintetében) már a keresetlevélhez mellékelte iratokkal.

Téves jogi álláspontot foglalt el az elsőfokú bíróság amikor az adós által elért árbevétel tagi kölcsön kiegyenlítésére fordítását nem tekintette vagyonsökkenésnek. Nem igényli szakértő igénybevételét annak megállapítása, hogy az eszközértékesítésből származó árbevétel a Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pontja szerinti felszámolási vagyon körébe tartozik. Az F/2. alatt csatolt határozatból megállapíthatóan 2016. évben az adós egyéb bevételek soron csak ezen eszköz értékesítésből szereplő 6.585.000 forintot bevételezte. Az árbevételből 6.143.000 forint saját követelés kielégítésére fordítása vagyonsökkenést eredményezett, egyúttal a hitelezői érdekek megsértésével járt.

A joggyakorlat is tipikus felróható (szándékos vagy gondatlan) vagyonsökkenést magatartásnak írja le, ha vezető tisztségviselő saját vagy családja érdekeltségi körébe tartozó másik vállalkozás érdekeit tartja szem előtt és ezzel az adósnak kárt okoz. Az alperesnek a mentesüléshez azt kellett volna igazolnia, hogy e magatartás nem okozott vagyonsökkenést az adósnál, illetve, ha mégis akkor intézkedései a hitelezői érdekek figyelembevételével történtek. Az alperes csak akkor mentesülhetett volna, amennyiben a tagi kölcsönének visszafizetése nem hiúsítja meg külső, harmadik személy hitelező követelésének kielégítését (BDT2014.3241.).

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint pontosítja és egészíti ki:

Az alperes nem csak az adós ügyvezetője, hanem 2003. október hó 1. napjától az adós egyik tagja is volt.

Az adós felszámolásának elrendelésére 2017. április 7. napján előterjesztett hitelezői kérelem alapján került sor

Az adós 2016. évben gazdasági tevékenységet már nem végzett. Kizárólag eszközei értékesítéséből ért el bevételt 7.035.000 forint összegben. Ebből 450.000 forint volt az adós ellen folyó adóvégrehajtási eljárás során értékesített Fiat Ducato tehergépjármű árverezéséből származó bevétel, 6.585.000 forint pedig a perbeli eszközállomány értékesítésének árbevétele. A 6.585.000 forint árbevétel a pénztári pénzkészlet növekedéseként került elszámolásra.

Az alperes részére ebből történő kifizetés (6.143.000 forint) időpontjában az adós adófolyószámláján korábbi (2016. március 7-ei) esedékességgel már előírásra került 364.000 forint általános forgalmi adókülönbözet, 69.000 forint késedelmi pótlék és 213.000 forint mulasztási bírság, illetve (2016. január 13-i esedékességgel) 153.000 forint mulasztási bírság. Ekkor az alperes már tisztában volt azzal is, hogy 2015. évi társasági adókötelezettsége (2016. május 31-i esedékesség mellett) 239.343 forint. Az eszközértékesítésével összefüggésben az adósnak 1.778.000 forint általános forgalmi adó fizetési kötelezettsége is keletkezett. (6.sz. NAV jkv.)

Az adóvégrehajtási eljárás során - inkasszó alapján - 2017. február 27. napján 1.254.000 forint folyt be, a lefoglalt gépjármű értékesítéséből pedig 426.741 forint.

Az adós felszámolási eljárásában bejelentett hitelezői igények összege (helyesen) 3.534.940,- Ft. Az adós vagyonnal nem rendelkezik, a felszámolási eljárásban még a hitelezői igények részleges megtérülése sem várható.

A felperes fellebbezése alapos.

Az alábbiakban részletesen kifejtettek szerint helyesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tett, ugyanakkor az alperes – a mentesülés körében – nem tudta igazolni, hogy a tagi kölcsön visszafizetésénél tekintettel volt a „külső” hitelezők érdekeire is, azaz a sérelmezett teljesítés nem hiúsította meg a külső, harmadik személy hitelező követelésének kielégítését.

I.

Az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal szemben a felperes keresete nem a felszámolás elrendelésekor (2017. június 13.) hatályos, hanem a vezető tisztségviselő felelősségét megalapozó magatartás tanúsításának időpontjában hatályban volt jogszabályi rendelkezések szerint bírálendő el. Ez feleltethető meg a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 15. § (1) bekezdésében meghatározott visszaható hatályú jogalkotást tilalmazó rendelkezéseknek. (Lásd: A vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni felelőssége tárgy körben felállított joggyakorlat-elemző csoport összefoglaló véleménye A/II.2.1. pontját, BDT2008.1871.).

II.

A Cstv. 33/A.§-ra alapított igény esetén a felperesnek kell bizonyítania:

- az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontját
- a hitelezői érdekek figyelembevételére vonatkozó előírást sértő alperesi magatartás kifejtését
- az alperes e magatartás kifejtésének időpontjában az adós vezető tisztségviselője volt
- az adósi vagyon csökkenését (eredmény)
- a vagyonsökkenés mértékét
- az eredmény és a magatartás közötti okozati összefüggést

Az alperes igazolhatja a kimentését megalapozó körülményeket, s az okozati összefüggés hiányát.

A Cstv.33/A.§ (5) bekezdése szerinti esetekben a bizonyítási terhet megfordul, s a kártérítési felelősség megállapításához szükséges tényállási elemek tekintetében - a bizonyítás kötelezettsége a felperesről az alperesre terhelődve – annyiban vélelmezett, hogy a kereset szerinti magatartást követően bekövetkezett vagyonsökkenés a vezető tisztségviselő hitelezői érdekeket sértő magatartásának következményének tekintendő. Azaz nem csak azt kell vélelmezni, hogy a vezető tisztségviselő fenti magatartása a hitelezői érdekekkel ellentétes, hanem azt is, hogy az okozati összefüggésben áll a vagyonsökkenéssel. Ezzel szemben az alperes igazolhatja, hogy a vélelem alkalmazásának törvényi feltételei nem állnak fenn, s meg is döntheti a vélelmet.

Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a Cstv.33/A.§ (5) bekezdése szerinti (a hitelezői érdekek sérelmére vonatkozó) vélelem a perbeli esetben is fennáll. s helyesen mutatott rá arra is, hogy a miként oszlik meg a bizonyítás terhe a felek között.

A vélelem fennálltát megalapozta az, hogy az előzményi per iratai által igazoltan az adós 2016. évi mérlege csupán utóbb került letétbe helyezésre. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a beszámoló később történő letétbe helyezése - függetlenül a késedelem tartamától - nem mentesíti az alperest a vélelem következményei alól. Emellett a vélelem alkalmazására adott alapot az is, hogy az alperes az előzményi per iratai és a NAV ellenőrzés jegyzőkönyve által igazoltan a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti kötelezettségének sem tett eleget.

A vélelem fennállta mellett is a felperes tartozott igazolni – egyebek mellett – az adós fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, s azt, hogy ezt követően az adós vagyonában csökkenés következett be, egyúttal a felperesnek kellett igazolni a vagyonsökkenés mértékét is. Az alperes is csak e két körülményt (a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját, s a vagyonsökkenés tényét és mértékét) tette vitássá, a peres felek között anyagi pervezetést igénylő vita nem alakult ki.

II.

A fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, amikor az adós tartozásait - likvid vagyon hiányában - nem képes kifizetni (objektív feltétel) és erről a vezető tisztségviselő tudomást szerzett vagy gondos eljárás esetén tudomást kellett volna szereznie (szubjektív feltétel).

Az elsőfokú bíróság elfogadta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjaként a felperes által megjelölt 2015. október 28. napját (mint az adós elleni adóvégrehajtási eljárás megindulásának napját), s mivel az elsőfokú ítélet ellen az alperes nem terjesztett elő fellebbezést, ez irányadó a másodfokú eljárásban is.

Megjegyzzi az ítéletábrla, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját elegendő olyan pontossággal meghatározni, mely a kereseti kérelem megalapozott elbírálásához feltétlenül szükséges. Jogi jelentősége annak van, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után követte-e el a vezető tisztségviselő a Cstv. szerinti felelősségét megalapozó magatartást. A tényállás kiegészítésben ismertett NAV jegyzőkönyv adataiból kitűnően a kifizetések időpontjában az adósnak már több jogcímen, lejárt esedékességű adótartozása állt fenn, így helyesen hivatkozott fellebbezésében a felperes arra, hogy már a keresetlevélhez csatolt iratokkal bizonyította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállt a sérelmezett magatartás időpontjában.

A bírói gyakorlat szerint már akkor megállapítható a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, ha az adós nem hozza magát abba helyzetbe, hogy (akár egyetlen hitelező felé) esedékességekor ki tudja egyenlíteni a tartozását. Ennek szakértő általi vizsgálatára csak akkor van szükség, ha nem konkrét hitelezői igény alapozza meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését, hanem az adós eszközei és forrásai vizsgálata alapján az adós eladósodottsága (Kúria Gfv.VII.30.544/2018/4.).

II.

A vagyonsökkenés ténye körében azonban – az alábbiak szerint - téves jogi álláspontot elfoglalva utasította el az elsőfokú bíróság bizonyítottság hiányában a felperes keresetét.

A felelősség mértékének vizsgálata során az vizsgálandó, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezése időpontjában a keresetben sérelmezett magatartás nélkül a hitelezői igények kielégítésére fordítható vagyon mekkora lenne, s az az alperes magatartása folytán az mennyivel csökkent. A vagyonsökkenés ténye és mértéke - a fellebbezésben foglaltakkal összhangban - a keresetlevélhez csatolt NAV jegyzőkönyvvel megfelelően igazolt. Befolyt az adós pénztárába 6.585.000 forint, s abból kifizetést nyert az alperes részére - több tételben - 6.143.000 forint.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése értelmében a vezető tisztségviselő az általa vezetett gazdasági társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése után ügyvezetési feladatait már nem a társaság, hanem „a hitelezők érdekei figyelembevételére” - mint gazdálkodási vezérő elv - mellett kell ellátnia. Az adóssal szembeni követelések esedékességkor történő kielégítésének megítéléséhez az adós teljesítésre fordítható likvid vagyonát kell összevetni az adós esedékessé váló tartozásaival. (BH 2016.179) A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésével az adós vagyona ugyanis ún. csődvagyonná válik, mellyel a vezető tisztségviselőnek a fenti vezérő elv szerint kell gazdálkodnia, s ekkortól a Cstv. 57.§ (1) bekezdése szerinti kielégítési sorrendtől legfeljebb a hitelezői érdekeket szolgáló gazdasági tevékenység tovább folytatása érdekében tekinthet el. Az utóbbi esetkör az alperesnél nem állt fenn, ugyanis 2016. évben már igazoltan nem folytatott gazdasági tevékenységet.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő társaság vezető tisztségviselőjének előre látnia kell azt, hogy ha az általa vezetett társaság valamennyi esedékessé váló tartozását nem lesz képes kiegyenlíteni, úgy mérlegelendő, melyek azok a követelések, melyek kiegyenlítése nem ellentétes a hitelezők érdekeivel. Fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő társaság

esetén a még meglévő likvid vagyon saját tagi hitel kielégítésére fordítása – vélelem hiányában is – ellentétesnek tekintendő a hitelezők érdekeivel. (BH2016.179.; BDT2014.3241.; Kúria Gfv.VII.30.013/2019/8.).

A „külső hitelezőket” és a társaság (tagi kölcsön nyújtásával a társaság hitelezőjévé váló) tagjait másként kell megítélni. Csak akkor mentesülhet a vezető tisztségviselő a felelősség alól, ha igazolni tudja, hogy a tagi kölcsön visszafizetésére olyankor került sor, amikor az adós még képes volt a tartozásait a külső hitelezők részére is megfizetni. Bár a tagi kölcsön a polgári jogi szabályok szerint azonos megítélés alá esik a külső hitelezőktől származó kölcsönrel, a tagi kölcsön gazdálkodó szervezet általi visszafizetésénél mégis figyelembe kell venni azt, hogy a tag több információval rendelkezik az adós gazdálkodásáról, anyagi helyzetéről. Ezért a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a tagnak is felelősséget kell vállalnia a gazdálkodó szervezet tevékenységének folytatásáért, melyet a vezető tisztségviselőnek is figyelembe kell vennie. (Kúria a Gfv.VII.30.193/2013/8.)

Nem vitásan az adós mérlegében a tartozások összegét csökkentette a tagi kölcsön kiegyenlítése. Az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben azonban a Cstv.33/A.§-a szempontjából nem a mérleg szerint vagyon változatlansága, hanem a „külső” hitelezők kielégítésére szolgáló aktív (likvid) adósi vagyon csökkenése releváns. A perbeli kifizetéssel pedig az alperes a többi - a Cstv. 57.§ (1) bekezdése szerinti kielégítési sorrendben öt megelőző – „külső” hitelező követelésének az adós vagyonából történő kielégítését megghiúsította. Működés hiányában az alperes reálisan nem számíthatott arra, hogy az adós olyan gazdasági tevékenységet tud majd folytatni, amelyből bevételhez juthat. Az ügylet az alperes által felvett összeggel azonos mértékű vagyonszökkenést eredményezett.

III.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben nem a felperes, hanem a - mentesülés körében - az alperes tartozott azt igazolni, hogy -állításának megfelelően - a tagi kölcsön kifizetése ellenére is maradt olyan likvid vagyona az adósnak, melyből az adós valamennyi fennálló tartozása rendezhető lett volna. A felszámoló nyilatkozata szerint azonban nincs (s nem is volt) a felszámolóhoz került adósi vagyon, s annak létét – bár ez őt terhelte - az alperes nem igazolta a perben.

Az elsőfokú bíróság lényegében amiatt utasította el a keresetet, mert álláspontja szerint a per adatai azt valószínűsítették, hogy - a tagi hitel kielégítését követően is – „maradhatott” olyan vagyona az adósnak, mely a felszámolási eljárásban be nem jelentett valamely hitelezői igény megtérülését biztosította. Az elsőfokú bíróság által (utóbb befolyt összegként) értékelt, az adóvégrehajtási eljárás során történő kifizetés (1.254.000 forint+ 426.741 forint=) 1.680.741 Ft volt. A tényállás kiegészítésben foglaltak szerint az eszközök értékesítésével összefüggésben az adósnak 1.778.000 forint általános forgalmi adó fizetési kötelezettsége is keletkezett. Az elsőfokú bíróság által értékelt kifizetés az eszközök értékesítéséhez kapcsolódó Áfa összegét sem haladta meg, így a külső hitelezők valamennyi tartozására az utóbb befolyt összeg nyilvánvalóan nem nyújtott fedezetet.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta s az alperest a kereset szerint marasztalta.